SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 241/03-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., bytom L., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 4 ods. 2 a s čl. 11 ods. 1 a 5 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutím ministerky financií Slovenskej republiky č. 17072/2001-74 z 24. októbra 2001, rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 17072/1/2001-74 z 24. októbra 2001, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 12/02 z 26. júna 2002 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť J. H. v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutím ministerky financií Slovenskej republiky č. 17072/2001-74 z 24. októbra 2001 a rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 17072/1/2001-74 z 24. októbra 2001 o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

2. Sťažnosť J. H. v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 12/02 z 26. júna 2002 o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

3. Sťažnosť J. H. vo zvyšnej časti o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 23. septembra 2002 doručené podanie J. H. (ďalej len „sťažovateľ), bytom L., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., doplnené podaním z 11. novembra 2002. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sž 12/02 z 26. júna 2002, rozhodnutím ministerky financií Slovenskej republiky č. 17072/2001-74 z 24. októbra 2001 a rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 17072/1/2001-74 z 24. októbra 2001. Na výzvu ústavného súdu z 29. októbra 2002 sťažovateľ upresnil a upravil svoju sťažnosť podaním z 12. novembra 2002 (doručeným ústavnému súdu 15. novembra 2002).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Svojím návrhom sa sťažovateľ domáha zrušenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 6. 2002 sp. zn. 6 Sž 12/02, ktorým bola zamietnutá žaloba proti rozhodnutiu ministerky financií Slovenskej republiky č. 17072/2001-74 zo dňa 24. 10. 2001, ako aj rozhodnutiu Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 17072/1/2001-74 zo dňa 24. 10. 2001, ktorými bolo zrušené právoplatné rozhodnutie Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky v Banskej Bystrici č. I/213/597-4674/2000/110-r zo dňa 17. 2. 2000 a platobný výmer Daňového úradu v Žiari nad Hronom č. 690/210/3645/97-44733/99/Debn zo dňa 2. 9. 1999.

Týmto platobným výmerom bola sťažovateľovi vymeraná daň z prevodu nehnuteľností vo výške 795.430,- Sk za prevod vlastníctva k nehnuteľnosti, na základe kúpnej zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi predávajúcim JUDr. M. S., správcom konkurznej podstaty Hronstav Žiar nad Hronom, štátny podnik Žiar nad Hronom „v likvidácii" a kupujúcimi manželmi J. H. a B. H., rod. M. Nadobúdateľmi uvedených nehnuteľností sa stali manželia J. H. a B. H., rod. M.

Daňový úrad v Žiari nad Hronom neuznal sťažovateľom uplatnené oslobodenie od dane z prevodu nehnuteľností, ktoré sťažovateľ odvodzuje z výkladu § 18 ods. 2 zák. č. 318/1992 Zb. o dani z dedičstva, dani z darovania a dani z prevodu a prechodu nehnuteľností v znení neskorších predpisov.

Podľa tohto ustanovenia sú od dane z prevodu a prechodu nehnuteľností oslobodené prevody a prechody vlastníctva k nehnuteľnostiam pri likvidácii štátnych podnikov.

Sťažovateľ sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal na Ústrednom daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky v Banskej Bystrici, ktoré odvolaniu nevyhovelo a potvrdilo platobný výmer Daňového úradu v Žiari nad Hronom.

Ministerstvo financií Slovenskej republiky z podnetu sťažovateľa v rámci preskúmania mimo odvolacieho konania svojím rozhodnutím zo dňa 1. 2. 2000, č. 611/2000-74 zrušilo rozhodnutie Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky v Banskej Bystrici č. I/213/3074-20802/99/110-r zo dňa 21. 12. 1999.

V odôvodnení citovaného rozhodnutia vychádzalo z výkladu ust. § 18 ods. 2 citovaného zákona, podľa ktorého likvidácia sa posudzuje ako usporiadanie majetkových pomerov v danom prípade štátneho podniku v likvidácii, preto je možné aj nadobudnutie nehnuteľných vecí v rámci súbežne vyhláseného konkurzu považovať za oslobodené od dane z prevodu a prechodu nehnuteľností podľa citovaného ustanovenia.

Uvedený záver potvrdzuje aj skutočnosť, že štátny podnik v likvidácii je stav a nie proces. V nadväznosti na toto zrušujúce rozhodnutie zrušilo Ústredné daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky v Banskej Bystrici č. I/213/597-4674/2000/110-r zo dňa 17. 2. 2000, platobný výmer Daňového úradu v Žiari nad Hronom č. 690/210/3645/97-44733/99/Debn zo dňa 2. 9. 1999.

Po uplynutí necelých dvoch rokov od vydania týchto právoplatných zrušujúcich rozhodnutí vydala ministerka financií v zmysle ust. § 53 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb.

rozhodnutie č. 17072/2001-74 zo dňa 24. 10. 2001, ktorým zrušila rozhodnutie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 611/2000-74 zo dňa 1. 2. 2000.

Následne Ministerstvo financií Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 24. 10. 2001 č. 17072/1/2001-74 zrušilo právoplatné rozhodnutie Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky v Banskej Bystrici č. I/213/597-4674/2000/110-r zo dňa 17. 2. 2000.

Proti citovaným rozhodnutiam podal sťažovateľ včas žalobu na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdil námietky v žalobe uvedené ako neodôvodnené a žalobu zamietol.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je odôvodnený, otrocky odkazuje len na závery kontroly vykonanej Najvyšším kontrolným úradom Slovenskej republiky na Ministerstve financií Slovenskej republiky. Pri uplatňovaní ust. § 18 ods. 2 zák. č. 318/1992 Zb. taktiež v odôvodnení odkázal na názory osobitnej komisie Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktoré neobsahujú náležité odôvodnenie, ale len vychádzajú z citovanej kontroly Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky.

Samotný odkaz na protokol o kontrole Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky nemôže nahradiť odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 OSP.

Pri rozhodovaní je povinnosťou súdu svoje rozsudky odôvodniť. Súd sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal so vznesenými námietkami žalobcu. Súd zrejme nevedel vyvrátiť tvrdenia uvedené v žalobe, a preto flagrantne nechal tieto bez povšimnutia a vôbec sa nimi nezaoberal. Pred všetkými dôkazmi a vyslovenými názormi dal prioritu jedinému dôkazu, a to protokolu z Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky.

Právny názor vyslovený Najvyšším kontrolným úradom Slovenskej republiky k výkladu ust. § 18 ods. 2 zák. č. 318/1992 Zb. si osvojil bez toho, aby sa vo svojom odôvodnení rozhodnutia s týmto nejakým spôsobom vysporiadal.

Súd tak isto, ako ministerka financií a Ministerstvo financií Slovenskej republiky sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevedeli vysporiadať s dvoma zásadne protichodnými právnymi názormi vyslovenými v predchádzajúcich rozhodnutiach. Svoj pozmeňujúci právny názor neodôvodnili, ale len odkázali na stanovisko osobitnej komisie, ktoré vychádzalo len a len z protokolu Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky.

Právny názor, z ktorého stanovisko osobitnej komisie vychádza, na ktoré v odôvodnení daňové orgány a súd odkazujú, nebol v odôvodnení bližšie rozvedený a je naďalej daňovému subjektu neznámy.

Tieto rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok náležitostí odôvodnenia.

Ďalej súd pochybil v tom, že (ex officio) z úradnej povinnosti sa nezaoberal zásadnou otázkou, či sťažovateľ bol daňovým úradom správne určený za daňový subjekt v zmysle ust. § 8 ods. 4 zák. č. 318/1992 Zb.

...Najvyšší súd tým, že nevychádzal pri svojom rozhodovaní z obsahu a zmyslu žaloby, ktorá vo svojej celistvosti spĺňala náležitosti požadované ustanovením § 249 ods. 2 OSP, ale obmedzil sa len na celkom formálne posúdenie jedného tvrdenia ministerky financií a Ministerstva financií Slovenskej republiky, odoprel sťažovateľovi právo na súdnu ochranu, pričom postup a samotné rozhodnutie súdu je v rozpore s § 2 a 3 OSP, ktoré súdnu ochranu deklarujú.

Sťažovateľovi bolo postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odoprené právo na súdnu ochranu, pretože bol rozhodnutiami orgánov verejnej správy ukrátený na svojich právach podľa čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.“

Sťažovateľ v ďalšej časti svojej sťažnosti opísal skutkovú a právnu stránku doterajších postupov označených orgánov verejnej moci a uviedol:

„...Úmysel zákonodarcu upraviť oslobodenie od dane z nehnuteľnosti len pre určitú skupinu prípadov nie je v danom prípade vyjadrený spôsobom, ktorý zodpovedá požiadavkám na určitosť a jasnosť právnych predpisov v podmienkach právneho štátu (čl. 1 Ústavy SR) predovšetkým v právnom odvetví, ako je daňové právo (str. 52 komentár Ústavy SR).

Toto pochybenie musí ísť na ťarchu zákonodarcu, ktorý ho môže napraviť jedine tým, že konkrétne oslobodený druh prevodu nehnuteľností uvedie priamo v texte príslušného ust. (§ 18 ods. 2 zák. č. 318/1992 Zb.) alebo na neho odkáže priamo v samotnom texte právneho predpisu jednoznačným spôsobom, tak ako to urobil v iných ustanoveniach tohto zákona.

Nezákonný stav v danej veci ide na vrub Ministerstva financií Slovenskej republiky, autora zákona č. 318/1992 Zb., ktoré zavinilo neurčitosť a nejasnosť tejto právnej normy, čo má vplyv na jej nejednotnú a protichodnú aplikáciu.

Ministerstvo financií Slovenskej republiky nebolo schopné za obdobie niekoľkých rokov predložiť návrh zmien novely citovaného ust., i keď v rámci svojej kontrolnej a metodickej ako aj vlastnej činnosti malo množstvo poznatkov o problémoch jeho výkladov.

Citované zákonné ustanovenie nedovoľuje dostatočne jasne právnemu subjektu urobiť si aspoň predstavu o svojej právnej situácii a vykladať si zákon tak, aby neutrpel ujmu na svojich právach. Ako môže v danom prípade daňový subjekt správne vnímať a aplikovať cit. ustanovenie, keď Ministerstvo financií Slovenskej republiky, autor tohto zákona, si ho vykladá absolútne protichodne.

V danom prípade je potrebné zdôrazniť, že medzery v predpisoch verejnoprávneho charakteru, pokiaľ sa rozhoduje o povinnostiach subjektu v jeho neprospech, je možné vyplňovať extenzívnym výkladom, avšak len vtedy, ak interpretácia za použitia všetkých metód vedie k nepochybnému záveru o zmysle a rozsahu predmetnej právnej normy.

... Nemožno pripustiť, aby negatívne dôsledky nedostatku právnej úpravy, absencie zrozumiteľnosti formulácie, pokiaľ sú nimi zo strany štátu ukladané povinnosti občanom, niesli práve tieto subjekty.

Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo porušené základné právo sťažovateľa zakotvené v čl. 36 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd, ktoré zaručuje každému domáhať sa stanoveným spôsobom svojich práv na nezávislom a nestrannom súde, v danom prípade ochrany pred nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažovateľovi neposkytol ochranu práv, keď bolo zasiahnuté do ústavne zaručených práv sťažovateľa, ktoré vyplývajú z čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 ods. 2 a čl. 11 ods. 5, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ktoré garantuje aj OSP v § 2 a § 3.

Najvyšší súd tak nenaplnil požiadavku uvedenú v čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, keď ust. § 18 ods. 2 cit. zákona vyložil v pochybnostiach v neprospech nositeľa základných práv a slobôd, ale v prospech štátu, čím porušil základnú zásadu vzťahu štátu a jednotlivca zakotvenú v čl. 11 Listiny základných práv a slobôd.

Zákonodarca nenaplnil svoju povinnosť podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky formulovať pravidlá správania sa v právnych predpisoch jasným a jednoznačným spôsobom a orgány výkonnej moci svojím postupom porušili základné práva sťažovateľa.

Pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky chce toto pochybenie orgánov výkonnej moci napraviť svojím neústavným nepodloženým výkladom daňového predpisu, bolo súdnym rozhodnutím súčasne odoprené vlastnícke právo sťažovateľa podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s článkom 11 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, a tým tiež porušená ústavná zásada pre obmedzenie základných práv podľa čl. 4 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom rozhodol takto:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 6 Sž 12/02 zo dňa 26. 6. 2002, ako aj ministerka financií rozhodnutím č. 17072/2001-74 zo dňa 24. 10. 2001 a Ministerstvo financií Slovenskej republiky rozhodnutím č. 17072/1/2001-74 zo dňa 24. 10. 2001 porušili právo J. H., L. na inú právnu ochranu zaručené v čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s čl. 4 ods. 2, čl. 11 ods. 1 a 5 (pozn. správne má byť Listiny základných práv a slobôd), *čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd.*

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sž 12/02 zo dňa 26. 6. 2002 a rozhodnutie ministerky financií č. 17072/2001-74 zo dňa 24. 10. 2001 a Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 17072/1/2001-74 zo dňa 24. 10. 2001 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh (aj sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Medzi predpoklady konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti, patrí aj skutočnosť, či na rozhodovanie o sťažnosti je daná právomoc ústavného súdu, ako aj to, či je sťažnosť opodstatnená.

1. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny rozhodnutím ministerky financií Slovenskej republiky č. 17072/2001-74 z 24. októbra 2001 vydaným podľa § 53 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), ktorým z podnetu Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky a na základe návrhu osobitnej komisie preskúmala mimo odvolacieho konania právoplatné rozhodnutie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 611/2000-74 z 1. februára 2000 vo veci dane z prevodu a prechodu nehnuteľnosti daňovníka J. H. (t. j. sťažovateľa) a zrušila toto rozhodnutie.

K porušeniu označených práv sťažovateľa došlo aj rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 17072/1/2001-74 vydaným podľa ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov, ktorým toto ministerstvo zrušilo právoplatné rozhodnutie Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky Banská Bystrica č. I/213/597-4674/2000/110-r zo 17. februára 2000 vo veci dane z prevodu a prechodu nehnuteľnosti sťažovateľa.

V konaní pred ústavným súdom môže sťažovateľ uplatniť ochranu len takého porušenia základných práv a slobôd, ktoré nechráni iný súd v rozsahu svojej ústavnej právomoci. Vo vzťahu k obom označeným rozhodnutiam orgánov štátnej správy mal sťažovateľ možnosť obrátiť sa žalobou o ich preskúmanie na príslušný súd, čím práve mohol uplatniť svoje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 a 2 listiny.

Keďže ústavný súd zistil, že sťažovateľ svoje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu aj uplatnil na najvyššom súde v rámci konania sp. zn. 6 Sž 12/02, bol nútený odmietnuť jeho sťažnosť v tejto časti pre nedostatok svojej právomoci.

2. Sťažovateľ sa vo svojej sťažnosti domáhal zrušenia rozsudku najvyššieho súdu, keď namietal, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sž 12/02, v ktorom bola zamietnutá jeho žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerky financií Slovenskej republiky č. 17072/2001/-74 a Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 17072/1/2001-74 obe z 24. októbra 2001, mu „bolo odoprené právo na súdnu ochranu, pretože bol rozhodnutiami orgánov verejnej správy ukrátený na svojich právach podľa čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.“, resp. podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 25. júla 2002.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 a 2 listiny) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). K odopretiu súdnej ochrany preto nedochádza, ak osobe bolo umožnené domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na príslušnom súde za predpokladu, že tieto súdy vo veci riadne konali a rozhodli (I. ÚS 62/97).

Sťažovateľ ďalej videl porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny v tom, že rozsudok najvyššieho súdu nie je odôvodnený v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a to že najvyšší súd pri svojom rozhodovaní nevychádzal z obsahu a zmyslu žaloby, ktorá podľa sťažovateľa spĺňala náležitosti § 249 ods. 2 OSP.

Z príloh k podaniu ústavný súd zistil, že najvyšší súd ako vecne príslušný súd na preskúmavanie rozhodnutí ústredných orgánov štátnej správy podľa § 246 ods. 2 písm. a) OSP preskúmal napadnuté, ako aj prv urobené správne rozhodnutie (§ 245 ods. 1 OSP) a konanie, ktoré im predchádzalo, a zamietol žalobu sťažovateľa podľa § 250j ods. 1 OSP

ako neodôvodnenú, keď dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia sú v súlade so zákonom. Najvyšší súd teda o návrhu sťažovateľa konal a rozhodol o ňom, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil, uviedol skutkové okolnosti sporu i jeho právne posúdenie v zmysle § 157 ods. 2 a 3 OSP.

Ústavou zaručené právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ústavy neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len úspech v procese (II. ÚS 4/94), v ktorom bolo oprávnenej osobe umožnené domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na tomto súde (I. ÚS 62/97, I. ÚS 35/98). Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia ústavného práva (II. ÚS 3/97). Uvedený záver sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na preskúmavanie rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Vo vzťahu k zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľa ústavný súd konštatoval, že ani po výzve sťažovateľ neodstránil nedostatky týkajúce sa niektorých základných náležitostí sťažnosti (vo vzťahu k čl. 1 ústavy a k čl. 4 ods. 2 a čl. 11 ods. 1 a 5 listiny), pokiaľ ide o odôvodnenie porušenia v sťažnosti označených základných práv. Z uvedených dôvodov bola sťažnosť sťažovateľa v tejto zvyšnej časti odmietnutá pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2003